

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **O. C.**, zastoupený JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 7. 2015, č. j. MV-167846-8/VS-2014, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2015, č. j. 8 Ad 16/2015 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4.114 Kč do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Lubomíra Müllera.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14. 7. 2015. Tímto rozhodnutím byl podle §152 odst. 5 písmeno b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 25. 3. 2015, jímž bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o vydání nového rozhodnutí ve věci poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb.

Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce požádal o poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. poprvé dne 10. 10. 2011. Ke své žádosti přiložil jednak potvrzení vojenské správy pro žadatele o mimosoudní rehabilitaci ze dne 5. 3. 1992 s dodatkem ze dne 10. 6. 1992, podle kterého byl zařazen u PTP v době od 31. 10. 1953 do 31. 12. 1954, jednak oznámení České správy sociálního

zabezpečení o zvýšení zvláštního příspěvku k důchodu, který mu byl přiznán podle zákona č. 357/2005 Sb. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 11. 2011 byla žádost zamítnuta s odůvodněním, že žalobce nespadá do okruhu osob vymezeného v § 1 odst. 1 nařízení. Proti tomuto rozhodnutí neuplatnil žalobce žádné opravné prostředky, právní moci proto nabylo dne 7. 12. 2011.

Návrh na vydání nového rozhodnutí ve věci a alternativně návrh na obnovu řízení či podnět k zahájení řízení přezkumného podal žalobce dne 25. 11. 2014. Usnesením žalovaného ze dne 25. 3. 2015 bylo ohledně návrhu na vydání nového rozhodnutí řízení zastaveno. Svoje rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že stěžovatel nesplnil podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku podle původního znění nařízení vlády č. 135/2009 Sb., neboť nebyl rehabilitován podle zákona č. 119/1990 Sb., a přiznat příspěvek mu nelze ani po novelách provedených nařízením vlády č. 51/2013 Sb., a č. 205/2014 Sb., neboť nepodal žádost o příspěvek do 31. 12. 2013. Nové rozhodnutí ve věci tak nebylo možno vydat. Ke stejnému závěru dospěl i ministr vnitra ve svém rozhodnutí o rozkladu ze dne 14. 7. 2015.

Městský soud v Praze po posouzení věci dospěl k závěru, že žalobce podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku splňuje a vždy splňoval. Podle jeho názoru je přípustný takový výklad § 1 odst. 1 nařízení č. 135/2009 Sb. v původním znění, že i u příslušníků vojenských táborů nucených prací, respektive PTP, kteří do nich byli zařazeni z důvodu politické perzekuce, byl naplněn pojem „nezákonné zbavení osobní svobody“, neboť nešlo o výkon základní vojenské služby dle branného zákona. Žalobce proto spadl do okruhu osob, na něž se daný předpis vztahuje. Podmínky pro přiznání dávky pak byly bezesporu splněny podle ustanovení § 1 odst. 2 citovaného nařízení po novele provedené nařízením vlády č. 51/2013 Sb.

Žalovaný dle názoru soudu při řešení této otázky pochybil, když nevzal v úvahu nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2366/07, sp. zn. I. ÚS 819/15, ani rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 4/2006 – 32 ze dne 7. 3. 2007, č. j. 4 Ads 10/2006 – 75 ze dne 28. 6. 2007 a č. j. 4 Ads 23/2007 – 37 ze dne 16. 8. 2007. K základnímu důvodu, na němž žalovaný postavil svoje rozhodnutí, tj. k otázce včasnosti uplatnění žádosti o dávku, se Městský soud v Praze nijak nevyjádřil, stejně tak se nezabýval procesními podmínkami vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu.

Kasační stížnost podal žalovaný (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a dále podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů.

Stěžovatel konkrétně namítal, že právní institut nového rozhodnutí je možné použít toliko v případech taxativně vypočtených v § 101 správního řádu. Městský soud v Praze však v napadeném rozsudku neuvedl, který z důvodů pro provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí připadá podle jeho názoru v úvahu a v jakém procesním režimu by tedy měl stěžovatel nové rozhodnutí vydat. Dle jeho názoru na projednávanou věc žádný z důvodů zde uvedených nedopadá. V úvahu by snad mohl přicházet pouze důvod pod písmenem b), kdy je novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Prolomení překážky *rei judicatae* by však bylo možné pouze v případě podstatné změny skutkových okolností, za nichž bylo rozhodnutí učiněno, k těm však nedošlo. Při vydání nového rozhodnutí by se také nemělo jednat o důvod spočívající ve změně právního stavu, neboť tím by nová právní úprava působila retroaktivně.

K věci samé pak stěžovatel uvedl, že proti původnímu rozhodnutí žalobce nepodal žádný opravný prostředek, to se stalo pravomocným a jako takové závazným pro účastníky

pokračování

i správní orgány. Novou žádost pak žalobce ve lhůtě stanovené v § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb., tj. do 31. 12. 2013 nepodal, podmínky pro přiznání dávky proto nesplnil. Stěžovatel tak uzavřel, že žalobce nebyl odškodněn nikoliv proto, že by správní orgány postupovaly v rozporu s právní úpravou nebo judikaturou, ale proto, že řádně a včas nepodal žádost o poskytnutí příspěvku. K této hmotně právní podmínce nároku se však Městský soud v Praze nijak nevyjádřil.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 12. 2015 doplněnému ještě dne 5. 8. 2016 poukázal žalobce na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, jejichž závěry jsou dle jeho názoru aplikovatelné na projednávanou věc. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti. K tomu upozornil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2016, č. j. OSZ -74027- 15/M-Ni-2016 mu byl již podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., za použití § 101 písm. b) správního řádu jednorázový příspěvek ve výši 48 600,-Kč přiznán; v kopii toto rozhodnutí k vyjádření připojil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost ve výsledku není důvodná.

Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Zde je třeba předeslat, že tento pojem je primárně vyhrazen pro nedostatek důvodů skutkových, tedy pro případy, kdy nelze zjistit, jaký skutkový stav měl soud pro své právní závěry za prokázaný, případně kdy jeho závěr o skutkovém stavu není opřen o skutečnosti v řízení zjišťované. Jen výjimečně lze pod tento pojem podřadit též nedostatek důvodů právních, a to především tehdy, opomene-li se soud zcela vypořádat s uplatněnými žalobními body a v přezkumném řízení se věnuje jen jiným otázkám. Pokud by tedy Nejvyšší správní soud posuzoval věc pouze z tohoto formálního hlediska, pak by musel uzavřít, že napadený rozsudek nepřezkoumatelností netrpí. Skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný, k žalobním námitkám se Městský soud v Praze vyjádřil a také jeho právní názor, jímž zavázal správní orgán pro další řízení, byl víceméně srozumitelný, o čemž svědčí i to, že na jeho základě vydal žalovaný nové rozhodnutí.

Výše uvedené ovšem nemůže zakrýt zjevné a svojí povahou zásadní deficity odůvodnění, které napadený rozsudek má. Již výše bylo uvedeno, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí stěžovatele bylo podstatné zodpovězení dvou základních otázek. První se týkala použitelnosti procesního institutu nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu v projednávané věci, druhá pak výkladu hmotně právní podmínky včasného uplatnění žádosti o dávku uvedené v § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že těmito dvěma základními otázkami se Městský soud v Praze vůbec nezabýval, ačkoliv bez jejich zodpovězení bylo možno námitky uplatněné žalobcem jen stěží přesvědčivě vypořádat. Za této situace by vyhovění kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a zrušení napadeného rozsudku bylo zajisté procesně „nejčistějším“ řešením.

Při úvahách, zda tak učinit, vzal však Nejvyšší správní soud v úvahu i další faktory, především princip rychlosti a hospodárnosti řízení, v jehož rámci přihlédl k vysokému věku žalobce a k tomu, že návrh na vydání nového rozhodnutí byl podán už před více než dvěma lety a další „procesní kolečko“ by konečné rozhodnutí dále odsouvalo. Zohlednil také skutečnost, že stěžovatel na základě napadeného rozsudku již nové rozhodnutí vydal, dávku přiznal a s ohledem na princip právní jistoty je tedy v zájmu obou účastníků, aby správní soudy o tom, zda žalobci uplatněný nárok skutečně náleží či nikoliv, rozhodly co nejdříve. Za této situace

dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že bude na místě, aby výjimečně pojednal o těchto otázkách prvotně sám, bez jejich předchozího posouzení Městským soudem v Praze, s cílem co nejrychleji a zároveň s konečnou platností rozhodnout o podstatě sporu. Fakticky je tento postup umožněn tím, že skutkový stav není mezi účastníky sporný a jejich právní názor na předložené otázky je zřejmý; Nejvyššímu správnímu soudu tak úsudku o těchto otázkách nic nebrání.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval podmínkami pro vydání nového rozhodnutí. Na úvod považuje za potřebné uvést, že institut nového rozhodnutí ve věci nepatří v obecné rovině svým charakterem mezi opravné prostředky, neboť jeho podstatou není náprava vad již přijatého rozhodnutí, ale jde o nové posouzení pravomocně rozhodnuté věci, a to buď za stejných, anebo změněných podmínek. Není přitom rozhodné, zda tyto změněné podmínky jsou skutkové nebo právní. Výjimku z tohoto pravidla pak mohou představovat některé zvláštní právní předpisy, na něž míří ustanovení § 101 písm. e) správního řádu, které podmínky pro vydání nového rozhodnutí upravují odlišně, případně je rozšiřují, a v jejichž důsledku může nové rozhodnutí charakter určitého opravného prostředku nabyt (srovnej například ustanovení § 56 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění). Totéž platí také pro některé případy aplikace ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, a to tam, kde je vyhověno žádosti, jež byla pravomocným rozhodnutím zamítnuta, ačkoliv nedošlo ke změně skutkových či právních okolností, za nichž bylo o této žádosti původně rozhodováno.

Ustanovení § 101 správního řádu o novém rozhodnutí v určitých případech prolamuje překážku věci pravomocně rozhodnuté podle § 48 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou, a stejně tak i pravidlo o tzv. materiální právní moci rozhodnutí zakotvené v § 73 odst. 2 správního řádu, podle něhož je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky řízení, v němž bylo vydáno, a pro všechny správní orgány. S výjimkou § 101 písmeno a) správního řádu se přitom novým rozhodnutím to původní neruší, nové rozhodnutí pouze brání jeho vykonatelnosti nebo jiným jeho právním účinkům (§ 102 odst. 9 správního řádu). Nové řízení lze provést a nové rozhodnutí vydat jen z důvodů taxativně vypočtených v ustanovení § 101 správního řádu, řízení lze zahájit na návrh i bez návrhu, a to bez ohledu na skutečnost, jakým způsobem bylo zahájeno řízení původní (§ 102 odst. 3 správního řádu). Pro možnost zahájit nové řízení není správním řádem stanovena žádná lhůta.

Z výčtu důvodů, pro něž je možno zahájit nové řízení a vydat nové rozhodnutí, nabývá v souvislosti s projednávaným případem na významu obzvláště ustanovení § 101 písm. b) správního řádu. V tomto případě se *stricto sensu* o vydání skutečného nového rozhodnutí ve věci ani nejedná. Pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti totiž netvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, neboť nepřiznává žadateli žádná práva ani neukládá žádné povinnosti. Takovéto rozhodnutí tedy nenabývá tzv. materiální právní moci. Negativní původní rozhodnutí proto správnímu orgánu v provedení nového řízení a vydání nového, tentokrát pozitivního rozhodnutí ve věci, nijak nebrání a není k tomu třeba ani změny podmínek skutkových či právních.

Z hlediska výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud posuzoval námitky uplatněné v kasační stížnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal žádost o jednorázový příspěvek dne 10. 10. 2011, jeho žádost byla zamítnuta rozhodnutím stěžovatele ze dne 9. 11. 2011, jež nabylo právní moci dne 7. 12. 2011. Nárok nebyl přiznán s odkazem na právní úpravu okruhu oprávněných osob obsaženou v § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. v původním znění. Výchozí podmínka pro aplikaci ustanovení § 101 písm. b) správního řádu byla tedy splněna, zcela bez významu pro hodnocení této podmínky je skutečnost, že žalobce

pokračování

proti uvedenému rozhodnutí neuplatnil žádné opravné prostředky. Takovou podmínku správní řád pro zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí nestanoví, byla by ostatně v rozporu s výše rozebranou povahou tohoto institutu.

Návrh na vydání nového rozhodnutí podal žalobce dne 25. 11. 2014, tedy v době, kdy nárok na jednorázový příspěvek upravovalo nařízení vlády č. 135/2009 Sb. ve znění novelizovaném nařízením vlády č. 51/2013 Sb., které nabylo účinnosti dne 5. 3. 2013 (další novela – nařízení vlády č. 205/2014 Sb., již samotný nárok žalobce nijak neovlivňuje). Lze tak konstatovat, že od vydání původního rozhodnutí ve věci, jímž byla žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku zamítnuta, došlo ke změně právní úpravy, tedy ke změně podmínek, za nichž bylo toto rozhodnutí vydáno. Tuto skutečnost považuje Nejvyšší správní soud za významnou pro posouzení projednávané věci.

Již výše bylo uvedeno, že nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu lze vydat i tehdy, pokud nedošlo ke změně skutkových či právních okolností, v tomto případě by ovšem bylo nutno dovodit, že žádost byla původně zamítnuta nesprávně. Tato skutečnost byla v projednávaném případě s ohledem na původní znění § 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. sporná. Jest pravdou, že dosavadní judikatura Městského soudu v Praze svědčila spíše názoru žalobce, ve srovnatelné věci se však doposud Nejvyšší správní soud k problému vymezení okruhu oprávněných osob nevyjádřil. Z tohoto důvodu by zde proto bylo obtížné dovodit i povinnost správního orgánu vydat nové rozhodnutí ve věci. S ohledem na novou právní úpravu okruhu oprávněných osob obsaženou v § 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb., která je pro vydání nového rozhodnutí v projednávané věci též použitelná, však již nemusí Nejvyšší správní soud otázku výkladu § 1 původního znění nařízení vlády č. 135/2009 Sb., a tudíž i otázku možnosti vydat nové rozhodnutí i při nezměněných podmínkách, řešit. Ani sám stěžovatel nepopírá, že podmínky nároku na dávku podle novelizovaného znění § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. by žalobce splňoval, a překážku pro přiznání dávky spatřuje v jiné skutečnosti, opožděném podání žádosti o dávku po lhůtě uvedené v § 2 odst. 2 nařízení. K tomu považuje Nejvyšší správní soud ještě za nutné zdůraznit, že přes dílčí změny podmínek nároku na jednorázový příspěvek provedené uvedenými novelizacemi, se jedná stále o tutěž dávku a tedy o stejný předmět řízení. Použití institutu nového rozhodnutí ve věci tak, jak je upraven v ustanovení § 101 písmeno b) správního řádu, proto za daných okolností nic nebrání, o podmínce včasného uplatnění žádosti o dávku bude ještě pojednáno níže.

Ač lze jistě z předchozího textu dovodit, že se Nejvyšší správní soud ani se zbývajícími námitkami stěžovatele ohledně použitelnosti institutu nového rozhodnutí neztotožnil, činí přesto z důvodu přesvědčivosti odůvodnění i jejich explicitní vypořádání. Je nutno především odmítnout tezi, že k prolomení překážky *rei judicatae* (v tomto případě je pojmově přesnější hovořit spíše o *rei administratae*) může při vydání nového rozhodnutí dojít jen při změně skutkových okolností případu. Tato teze nemá oporu ve správním řádu ani ve zvláštním právním předpisu, navíc, jak bylo vysvětleno výše, v případě aplikace § 101 písmeno b) správního řádu tato překážka není dána. Stejně tak lichý je argument o případné nepřijatelné retroaktivitě rozhodnutí. Jednak je třeba poznamenat, že zákaz retroaktivity nemá univerzální platnost a pro případy, kdy je přiznáváno právo, se retroaktivita připouští, jednak rozhodnutí o nároku na dávku má v tomto případě konstitutivní charakter a nárok na výplatu jednorázového příspěvku vzniká až na základě právní moci rozhodnutí, takže o nějakém jeho zpětném působení nelze vůbec hovořit. Navíc příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. je dávkou jednorázovou, nikoliv opakovanou, proto zde takové úvahy nemají žádný praktický smysl a žádné problémy, např. ohledně data přiznání dávky či počtu odepřených splátek není v souvislosti s tím třeba řešit.

K otázce včasného uplatnění žádosti o dávku pak uvádí Nejvyšší správní soud následující:

Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb. o nároku na výplatu příspěvku rozhoduje Ministerstvo vnitra na základě písemné žádosti osoby uvedené v § 1 odst. 2, která k žádosti připojí doklady osvědčující její nárok. Žádost lze podat nejpozději do 31. prosince 2013, jinak nárok na výplatu příspěvku zaniká.

Z obou správních rozhodnutí ani z obsahu kasační stížnosti nelze zcela jednoznačně zjistit, jak toto ustanovení stěžovatel vykládá. Je z něj pouze patrné, že za uplatnění žádosti o dávku ve smyslu citovaného ustanovení považoval pouze návrh žalobce na vydání nového rozhodnutí ze dne 25. 11. 2014, blíže se však nevyjádřil k tomu, proč podle něj není pro zachování nároku relevantní jeho prvotní žádost ze dne 10. 10. 2011. Smysl tohoto ustanovení je přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu poměrně jasný. Vzhledem k tomu, že původní znění § 1 nařízení zahrnovalo do okruhu oprávněných osob explicitně jen ty, kteří byli již odškodněni podle zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci a ohledně dalších bylo výkladově nejasné, co se rozumí nezákonným zbavením osobní svobody podle jiných právních předpisů, řada oprávněných si z tohoto důvodu o přiznání dávky ve stanovené lhůtě do 31. 12. 2011 vůbec nepožádala. Nařízením vlády č. 51/2013 Sb. byla tato nejasnost novým zněním § 1 odst. 2 odstraněna, okruh oprávněných osob nově vymezen, a pro ty, kdo si o dávku doposud nepožádali, byla pro její uplatnění stanovena dodatečná lhůta do 31. 12. 2013. Z tohoto ustanovení však dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by si ti, kteří již v minulosti o dávku požádali a jimž dávka nebyla přiznána, museli o dávku žádat znovu s tím důsledkem, že by právní účinky podání jejich první žádosti spočívající v zachování nároku pominuly. Jak bylo již vysvětleno výše, se zamítnutím žádosti takové účinky samy o sobě spojené být nemohou (jak se stěžovatel zřejmě domnívá), takže pokud by měl zákonodárce v úmyslu je popřít, musel by požadavek podání nové žádosti promítnout do textu nařízení vlády č. 51/2013 Sb., nebo do jeho přechodných ustanovení, např. článku II. Nic takového však tohoto nařízení neobsahuje. Znovu je zde nutno připomenout skutečnost, která byla zmíněna již v pasáži o institutu nového rozhodnutí, že předmětem řízení i přes změnu podmínek nároku je stále tatáž dávka a že nové řízení je vedeno a nové rozhodnutí ve věci vydáváno stále na základě původní žádosti.

Nejvyšší správní soud tak nesdílí názor stěžovatele, že žalobce podal žádost o dávku opožděně, neboť relevantní pro posouzení hmotně právní podmínky nároku uvedené v § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb. byla jeho žádost ze dne 10. 10. 2011 Sb. a ta byla podána včas. Žádost ze dne 25. 11. 2014 byla z tohoto hlediska pouhým procesním návrhem na provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí na základě původní žádosti, pro jehož podání správní řád žádnou lhůtu nestanoví a jenž žádné hmotně právní důsledky nemá. Toto nové řízení mohl ostatně stěžovatel podle § 102 odst. 3 správního řádu zahájit i bez návrhu žalobce z úřední povinnosti.

Po zodpovězení základních otázek podstatných pro posouzení věci dospěl Nejvyšší správní soud ohledně zákonnosti rozhodnutí stěžovatele nakonec ke stejným závěrům jako Městský soud v Praze v napadeném rozsudku. Má tak za to, že obě rozhodnutí stěžovatele (o zastavení řízení i o rozkladu) byla nezákonná, neboť podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku žalobce splnil a dávku mu bylo možno přiznat v rámci nového řízení a nového rozhodnutí ve věci podle § 101 písmeno b) správního řádu. Takovéto rozhodnutí už stěžovatel dne 29. 3. 2016 vydal. Nejvyšší správní soud proto (i přes výhrady k napadenému rozsudku vyjádřené výše) kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovateli uhradit mu náklady jeho zastoupení v řízení. Zástupce žalobce učinil jeden hlavní úkon právní služby, za nějž mu náleží odměna ve výši 3100,- Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, navyšuje se souhrnná částka 3400,-Kč o 21 % podle § 57 odst. 2 s. ř. s., takže celkově je stěžovatel povinen žalobci uhradit k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Lubomíra Müllera částku 4 114,-Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu